

Joc col·lectiu a mini, o com guanyar... jugadors!

Permeteu-me començar amb una "batalleta". La temporada 86-87, amb l'equip mini femení de l'escola (promoció del 1975), vam guanyar el Campionat de Catalunya, que es va celebrar a Tortosa. Una conjunció de factors ho van fer possible. Però el més rellevant és el que encara ara em recorda algun pare quan ens trobem pel carrer. Em diuen: "Com ens vas fer partir! Semblava que no volguessis guanyar! I es que feies jugar tothom igual, inclòs la meva filla, que mira que era dolenta!".

És precisament perquè tothom de l'equip participava de forma regular, que ens vam convertir en un equip molt competitiu. "Guanyar (o sumar) jugadors"

hauria de ser un dels valors principals en l'etapa mini. I joc col·lectiu, amb la passada com a fonament prioritari.

Però què veiem ara (especialment en nois)? Veiem imitadors de Dončić, Curry o Lebron campant al seu aire per les pistes, buscant protagonisme, jugant ells sols contra la defensa, sense compartir la pilota. És la "tirania" dels jugadors que es veuen per sobre dels seus companys, només perquè fan alguna cosa millor o abans que la resta.

Evidentment no és culpa dels nois. Però sí responsabilitat dels entrenadors. I lluny d'intentar corregir-ho, molts entrenadors

cauen en la trampa. Com que prioritzen guanyar partits (enlloc de formar a llarg termini), s'aprofiten d'aquests nois amb "més" talent (o un cert talent), els donen protagonisme, més minuts, els reforcen més, i és clar, amb aquestes condicions, és normal que aquests nois evolucionin (d'això en diem expectativa auto-acomplerta). Però... què passa amb la resta?

Quan un equip entra en aquesta trampa, s'instauren uns rols protagonistes que són difícils de canviar. Això endarrereix molt el fet d'aprendre a jugar en equip, i apart, fa que el joc sigui més previsible i també més fàcil de defensar. Si a més, com pas-

sa sovint, els nois en realitat, no tenen tant de talent, les pèrdues de pilota per abusar del bot acaben seu un llast per l'equip.

El més greu d'aquesta situació, és que molts jugadors passen a tenir un paper no només secundari, sinó testimonial. I no perquè no tinguin potencial per evolucionar, sinó perquè senzillament, tenen moltes menys oportunitats, molts menys minuts, i moltes menys opcions de tocar pilota amb un joc tan individualista. Tristament, aquests jugadors sovint acaben abandonant (o el que és pitjor, se'ls "convida" a marxar!).

Tenir en compte aquest fenomen i in-

tentar revertir-lo és cosa de tots (també dels pares!), però incidirem en algunes idees que es poden desenvolupar des de la funció dels entrenadors.

En general, cal prioritzar el treball de la passada a nivell tècnic, i en treball col·lectiu, insistir en el joc sense pilota. A continuació s'exposen algunes idees:

- Escollir un entrenament a la setmana per fer-lo amb poques pilotes, o màxim una per parella.
- Encara que es vulgui treballar el dribling o el tir, dissenyar exercicis on s'incorpori la passada prèvia (amb el desmarcatge corresponent)
- Marcar normes senzilles i clares, ajustades a l'edat de mini, per crear hàbits que afavoreixin l'ús de la passada i el joc sense pilota:
- Mirar sempre abans de decidir què fer amb la pilota (no començar a botar sempre per defecte)
- Mirar els companys mentre es progressa amb la pilota a les mans
- No acostar-se a la pilota, sinó demanar des de la distància (saber-se desmarcar)
- Demanar sempre la pilota, abans de rebre
- Passar i moure's (passar-tallar-reemplaçar). Prohibit voler recuperar la pilota just després de passar-la
- No ocupar un espai que ja està ocupat
- Distribuir-se bé per la pista ("obrir el camp"). Equilibrar la presència de jugadors a banda i banda de la cistella
- Mirar els companys i la pilota per anar ajustant la posició a la pista

- Buscar "ser perillós" sense pilota (ocupar espais on rebre converteixi el jugador en un perill)
- En cas que l'equip tingui una certa maduresa i tinguin la capacitat de seguir indicacions més complexes, aquestes idees poden afavorir el joc col·lectiu:
- Limitar el nombre de bots per jugador, o jugar sense botar (a partir de mitja pista).
- Fer que tots els jugadors toquin la pilota abans de buscar encistellar
- Començar per un costat i obligar a fer almenys una inversió de pilota, abans de buscar encistellar

- Marcar objectius personalitzats pels jugadors més individualistes, com per exemple:
- Si els agrada fer la funció de base, animar-los a fer més bons els seus companys (assistències), i a saber generar un bon ritme (passar ràpid, sense esperar la passada "definitiva")

- Si els agrada llançar, fer-los veure el benefici de poder llançar després de treball previ sense pilota (normalment, amb la defensa no tan a sobre)
- Si els agrada penetrar a cistella, fer-los entendre que la defensa es fixarà especialment en ells, i que això pot ser una bona oportunitat per donar la pilota a un company desmarcat. Si entren a cistella, que ho facin preveient les diferents opcions de passada en cas d'ajudes.
- Si els agrada fer punts i són "resultadistes", aprofitar aquesta inèrcia per marcar objectius de resultats, però per altres temes: assistències, rebots, rotatoris, etc.
- Escollir bé el nivell de la categoria on apuntar l'equip, tenint en compte que tots els jugadors hi puguin participar amb igualtat de minuts, i que l'equip pugui tenir més facilitats per desenvolupar el joc col·lectiu.
- Ser valents i no buscar solucions fàcils en busca d'una suposada eficàcia. Combinar bé la presència de jugadors "acaparadors" a cada període. Acumular més de dos jugadors d'aquest tipus en pista al mateix moment, no només activa els inconvenients que hem destacant anteriorment, sinó que acaba sent ineficaç (moltes vegades s'anul·len entre ells)
- Mirar més enllà del curt termini o de voler guanyar a tota costa. Prioritzar el "sumar" jugadors i créixer com a equip. Buscar la satisfacció com a entrenador en el fet de fer créixer els jugadors més desafavorits, amb menys talent, o que han començat més tard.

Joan Vives Ribó

Entrenador superior i psicòleg de l'esport del CAR de Sant Cugat del Vallès